

Het onderstaande narratief is geschreven vanuit het perspectief van een zorgondernemer. Het is een persoonlijk kijk en niet per definitie een complete en feitelijke weergave. Dit narratief is bedoeld voor discussiedoeleinden. Er kunnen geen conclusies over officiële standpunten van bestuursorganen of bedrijven worden ontleend.

KAFKA
BRIGADE

NARRATIEF KIENE KLEREN – DE GEMEENTE

“Wat wij willen,” zegt Damiët, “is een business case maken voor mensen en dus voor de hele keten.” De gemeente Den Haag kijkt met deze blik naar de heupairbag bij wijze van oefening. “Het is helemaal onderzocht: als iemand een heup breekt, dan gaat het snel bergafwaards. Dit terwijl je wilt dat mensen kunnen blijven meedoen. Bovendien weten we dat de zorgketen veel kosten kan besparen. Maar dat betekent nog niet dat we weten hoe we dat gaan financieren.”

Het verhaal start in 2016, met de vraag hoe technologie langer in je eigen huis wonen kan ondersteunen. “Vanuit de smart-city-gedachte,” vertelt Damiët. Destijds heeft Den Haag een tweejarig “living lab” georganiseerd. De woningcorporatie heeft een woning beschikbaar gesteld, die is ingericht met technologie voor ouderen. Samen met de universiteit hebben ze vanuit de behoefte van bewoners willen kijken naar welke technologie kan bijdragen. Honderd ouderen hebben meegedaan. Mits goed begeleid en mits goed *gematched*, zo concludeerde het eindrapport, kan technologie bijdragen.”

“Toen ik bij de gemeente Den Haag kwam werken, zag je dat er bij de transformatie van het sociaal domein vrijwel nergens aan technologie werd gedacht. Zorg en welzijn innoveren met elkaar, maar technologie was geen thema. Wij hebben nu een nieuw financieringsinstrument, als onderdeel van een brede aanpak, een sociaal domein en technologiefonds. Dat moet geen subsidie zijn en geen inkoop, maar een revolverend fonds. Met onder meer investeringen willen we de omslag in de zorg op een andere manier aanjagen.”

“Wil dit echt werken, dan moeten we dit niet alleen bekijken vanuit het sociaal domein. Voor ondernemers is het sociaal domein intransparant. Meer transparantie is nodig willen technologiebedrijven investeren in het sociaal domein. Tegelijk, wij zitten met ondernemers aan tafel, maar wij hebben

Het onderstaande narratief is geschreven vanuit het perspectief van een zorgondernemer. Het is een persoonlijk kijk en niet per definitie een complete en feitelijke weergave. Dit narratief is bedoeld voor discussiedoeleinden. Er kunnen geen conclusies over officiële standpunten van bestuursorganen of bedrijven worden ontleend.

KAFKA
BRIGADE

NARRATIEF KIENE KLEREN – DE GEMEENTE

geen kennis van de wereld van start-ups, scale-ups, incubators en investeerders. Technologiebedrijven doen nog niet veel in het sociaal domein, maar het is wel de helft van de gemeentebegroting. Alle stoplichten staan op oranje. Gemeenten doen hun eigen inkoop en elk met een eigen aanpak. De één koopt een product, de ander niet. Wanneer je als ondernemer redeneert is de vraag niet groot genoeg. Dan blijf je bij kleine projectjes. De schaalbaarheid is er niet, tenzij alle gemeenten samenwerken of wanneer je dit over de hele zorgketen oppakt.”

“Als je kijkt naar de kosten van het zorgdomein dan is de Wmo maar een klein puntje uit de taart. Maar daar zit wel het vliegwiel om de hele keten efficiënter te maken. Terwijl de scheidslijnen in praktische zin steeds diffuser worden, zegt de verzekeraar steeds duidelijker: dit is wel van ons en dit niet. De Wmo is de vangnetregeling. In die context kijken we nu bij wijze van oefening groot en radicaal. We doen dat aan de hand van een hulpmiddel. Voor wie is dit interessant en wat zou dat potentieel betekenen voor mensen en voor geld? Daarom stellen we ons de vraag welke eisen verschillende vormen van financiering stellen. Daarop volgt de vraag: wie gaat de investering vooraf doen en welke bestuurlijke afspraken heb je daarvoor nodig? We hebben een totaal-verhaal nodig om te kunnen veranderen én opschalen. Maar zelfs als we weten dat dit effectief is en kosten bespaart, betekent dat nog niet dat we weten hoe we dit moeten financieren.”

Gedurende het traject van de Zorgzandbak heeft Anthony van de Nederlandse Zorgautoriteit uitgezocht hoe de heupairbag in de diverse financiële kokers van het Nederlandse zorgsysteem gefinancierd kan worden. “Dat kan. Wanneer je eenmaal weet hoe dat in elke regeling moet, is dat zelfs redelijk eenvoudig. Maar als je dit groter wilt aanpakken, wordt het lastig. Wanneer je rekening wilt houden met het feit dat een verandering in het leven van mensen ook leidt tot een andere financiële regeling, dan wordt het snel ingewikkeld. Dat vraagt veel samenwerking, veel overleg en veel onderlinge afspraken.” En dat moet elke gemeente opnieuw doen. Er is geen mechanisme waardoor het wiel dat de gemeente nu uitvindt doorwerkt

Het onderstaande narratief is geschreven vanuit het perspectief van een zorgondernemer. Het is een persoonlijk kijk en niet per definitie een complete en feitelijke weergave. Dit narratief is bedoeld voor discussiedoeleinden. Er kunnen geen conclusies over officiële standpunten van bestuursorganen of bedrijven worden ontleend.

KAFKA
BRIGADE

NARRATIEF KIENE KLEREN – DE GEMEENTE

in een andere gemeente. En ook niet alles blijkt te regelen met onderlinge afspraken, althans wanneer je een oplossing wilt voor mensen in plaats van voor financiële regelingen.

“We hebben stukjes van de puzzel,” zegt Damiët. “We zien dat geld voor innovatie niet altijd het probleem is. Vaker de posities en belangen van organisaties. We hebben met elkaar een systeem gebouwd dat de vernieuwing niet van nature gaat brengen. Iedereen in de zorgketen wil wel veranderen, maar heeft daar niet altijd financieel belang bij. Misschien moeten we ook niet proberen de keten te veranderen, maar te laten beïnvloeden via de inwonerskant. Door hen goed te informeren, zodat de vraag vanuit inwoners ontstaat. En de veranderkracht zit aan de kant van de technologie. Die willen we in contact brengen met de zorgketen. Daarom denk ik nog steeds: Kans!”